

grave Rotterne, naar det bliver gjort med de Sikkerhedsforanstaltninger, der dér ere omtalte. Saa staar der i § 4, 2det Stk.: „De Mænd, der maatte blive antagne til Rotters Modtagelse og Tilintetgørelse, udbetales der enten et af Kommunalbestyrelsen fastsat aarligt Vederlag eller indtil 10 pCt. af den i Kommunen udbetalte Præmiesum.“ Jeg tror ikke, det er heldigt, at der her i Lovforslaget staar, at disse Mænd kunne betales med fast aarligt Vederlag; derimod finder jeg det rigtigt, at de skulde have visse Procent af den i Kommunen udbetalte Præmiesum. Thi man gør ikke vedkommende Modtager velvillig over for dem, der møde for at aflevere Rotter, ved at give ham et fast aarligt Vederlag, idet han jo da faar lige meget, enten der afleveres faa eller mange Rotter. Jeg mener, det er rigtigt, at vedkommende Modtager bliver interesseret i, at der afleveres saa mange Rotter som muligt, hvilket ogsaa vil føre til, at han med Velvillie modtager dem, der aflevere Rotterne. — § 5 lyder i sit første Stykke saaledes: „Afløves Rotter, der ere indfangede i en Kommune, i en anden, hvor der betales højere Præmie, fortabes Præmien, hvorhos vedkommende, for saa vidt højere Straf ikke er forskyldt efter den almindelige Straffelovgivning, ifalder en Bøde af fra 5 Kr. til 100 Kr.“ Ved denne første Del af denne første Paragraf kan der opstaa forskellige Vanskeligheder, som kunne blive ret generende, idet der altsaa kan idømmes Bøder fra 5 til 100 Kr. Hvorledes skal man f. Eks. afgøre Forholdet, naar en Bygning ligger i forskellige Kommuner? Dette Forhold kan indtræde, og vedkommende er da ikke sikker paa, hvor han har fanget Rotten. Han afleverer Rotten i den Kommune, der betaler bedst, og saa kan der opstaa Stridigheder om dette Forhold, som muligvis fører til, at han idømmes en Bøde. Dette er et Punkt, jeg tror bør klares. For at han skulde kunne idømmes Straf efter den almindelige Straffelovgivning, skal han jo gøre sig skyldig i bedrægeligt Forhold, og dette skal være Manden bevidst.

Paragraffen siger videre: „Samme Straf er den undergiven, der for at opnaa Præmie freder, opdrætter eller her til Landet indfører Rotter“. Det er os alle bekendt, at der her til Landet indføres saa mange Rotter baade med Jernbane og Skib. Nu er det jo rigtignok saa, at der kan opstaa mange løjerlige Forhold i den Anledning. Der staar ganske vist, at det er „for at opnaa Præmie“ — det er jeg ikke blind

for — men jeg sætter nu, at der er et Skib, der har indtaget en Ladning i Udlandet, og hvis Mandskab ved, at det har en Del Rotter om Bord, som det har faaet i Udlandet. Nu kunde de paagældende under Sejladsen hertil maaske fange en Del Rotter, som de ellers vilde have kastet over Bord, men de sige: Lad os vente, til vi komme til dansk Havn, der kunde vi faa lidt for Rotterne. Det er et meget vanskeligt Forhold, og jeg ønsker at høre af den ærede Minister, hvorledes han har tænkt sig dette Forhold ordnet.

Vi komme dernæst til Tvangsbestemelsen i § 6, hvorefter Kommunalbestyrelsen faar en udstrakt Myndighed til at paabyde Foranstaltninger til Tilintetgørelse af Rotter paa Oplagspladser og lignende Steder, hvor Rotterne have Betingelse for større Trivsel. Det kan jo blive ret omfattende Foranstaltninger og ret generende for vedkommende Ejer. Naar man i det 2det Stykke af § 6 siger, at den Skade og de Udgifter, der paaføres Ejeren eller Brugeren ved den af Kommunalbestyrelsen foranstaltede Indsamling eller ved Udførelsen af et givet Paabud, skal den paagældende have Erstatning for, er man ikke hermed færdig. Der staar her „for Skade og Udgifter“, men i Motiverne til Lovforslaget er det udtrykt saaledes: for „Tab og Udgifter“. Vi havde forleden Dag et Spørgsmaal fremme angaaende Erstatning for Nedslagning af Kvæg. Der var da Spørgsmaal, om der skal gives Erstatning for Nærings-tab. Naar der her i Lovforslaget staar: „Skade og Udgifter“, er der kun tænkt paa den øjeblikkelige Skade, man paafører Manden, og de Udgifter, der ere forbundne med at iværksætte de paabudte Foranstaltninger. Men er der deri indbefattet Erstatning for Næringsstab? Naar der f. Eks. skal flyttes Ting, der høre til den paagældendes daglige Virksomhed, hen paa et andet Sted, og han har større Bekostning med at faa dem tilbage, paafører man ham derved et Næringsstab, og skal dette saa erstattes? Jeg vil ogsaa gerne have klaget, hvad der forstaaes ved Oplagspladser. At Tømmerpladser og den Slags Pladser høre med derunder, er jeg klar over. Men hvis der derunder indbefattes ogsaa Oplagspladser for Foder og al den Slags Ting, der høre til Landbruget, kan det blive en ret omstændelig og ret bekostelig Sag, der ogsaa kan medføre Næringsstab for vedkommende.

Med Hensyn til det Tvangsprincip, man vil indføre, er jeg lidt i Tvivl om, hvorvidt det ikke var rigtigt at lade det